

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 161/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/73/2022 z 23. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. novembra 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa v konaní vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 19C/73/2013 domáhali od žalovanej Slovenskej republiky, za ktorú konalo Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, náhrady škody v podobe ušlého zisku z nájomného za užívanie nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľov, ktoré podľa ich tvrdenia nemohli užívať, pretože v spore o určenie vlastníckeho práva Slovenskej republiky im bolo neodkladným opatrením zakázané s týmito nehnuteľnosťami nakladať a zároveň ich nemohli užívať z dôvodu, že v nich zostali bývať pôvodní nájomcovia.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 19C/73/2013-513 z 27. septembra 2018 žalobu zamietol, pretože dospel k záveru, že žalovaná nie je v spore pasívne vecne legitimovaná a rovnako ani podanie žaloby a nariadenie neodkladného opatrenia nemôže byť príčinou vzniku škody na nájomnom,

keďže ním sťažovatelia ako vlastníci nehnuteľností neboli obmedzení v možnosti tieto nehnuteľnosti prenajímať, resp. vymáhať nájomné.

4. Sťažovatelia podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 16Co/227/2019-575 z 26. októbra 2021 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Krajský súd poukázal na to, že Okresný súd Dunajská Streda v konaní sp. zn. 10C/62/2011 o určenie, že vlastníkom sporných nehnuteľností je Slovenská republika, uznesením č. k. 10C/62/2011-38 zo 17. marca 2011 zakázal sťažovateľom sporné nehnuteľnosti scudziť a vložiť ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti až do právoplatného skončenia sporu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Následne v uvedenom konaní žalobu o určenie, že Slovenská republika je vlastníkom dotknutých nehnuteľností, právoplatne zamietol. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je potrebné preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním (resp. opomenutím) a následkom (vzniknutou škodou). Sťažovatelia si proti žalovanej uplatnili náhradu škody spočívajúcej v ušlom zisku za nájomné, keďže nehnuteľnosti boli a sú bez právneho dôvodu užívané rodinou [REDAKOVANÉ] a rodinou [REDAKOVANÉ], ktoré ich užívajú bez uzatvorenej nájomnej zmluvy. Odvolací súd sa tak nestotožnil s argumentáciou sťažovateľov, že škoda im vznikla v príčinnej súvislosti so žalobou Slovenskej republiky o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10C/62/2011 a s nariadeným neodkladným opatrením v tomto konaní, pretože žalovaná Slovenská republika nebola subjektom užívajúcim nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľov. Vzťah príčiny a následku pri vzniku škody musí byť podľa názoru odvolacieho súdu priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Za nesporného skutkového stavu, že nehnuteľnosti majú bez nájomnej zmluvy (právneho dôvodu) užívať iné subjekty, je vylúčená existencia vzťahu príčiny v konaní žalovanej (v podobe podania žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a povinností plynúcich z nariadeného neodkladného opatrenia) a následku vo forme ušlého zisku sťažovateľov v podobe nájomného. Odvolací súd uzavrel, že žalovaná nie je v spore pasívne vecne legitimovaná, pretože z bezodplatného užívania nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľov inými fyzickými osobami nemožno vyvodiť, že žalovaná je nositeľkou hmotnoprávnej povinnosti na zaplatenie peňažného ekvivalentu nájomného ako ušlého zisku.

5. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. d) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 CSP. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, a v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. d) a f) CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú:

- a) Napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, pretože najvyšší súd len všeobecne konštatoval, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sú náležité odôvodnené, a vôbec sa nevysporiadala s argumentáciou uvedenou v dovolaní, ktorá je z pohľadu sťažovateľov podstatná pre rozhodnutie vo veci samej.
- b) V konaní bolo preukázané, že neodkladné opatrenie spočívajúce v obmedzení vlastníckeho práva sťažovateľov bolo vydané, a tiež to, že išlo o opakované iniciovanie súdneho konania v tej istej veci, čo zakladá prekážku rozhodnutej veci a je zrejmé, že zo strany orgánu verejnej moci išlo o nesprávny úradný postup a zjavné zneužitie práva. Sťažovatelia teda nemohli s nehnuteľnosťami nakladať a zároveň ich ani dať do nájmu, keďže žiaden nájomca si neprenajme rodinný dom s tým, že sa podľa výsledku určovacieho sporu môže neskôr rozhodnúť aj o neplatnosti nájmovej zmluvy.
- c) Právny názor o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej je nepreskúmateľný, pretože nie je podložený relevantnou argumentáciou. Z objektívnych dôkazov je zrejmé, že to bola práve žalovaná, kto inicioval konanie o určenie vlastníckeho práva a zároveň vydanie neodkladného opatrenia, ktorým bolo hrubým spôsobom zasiahnuté do práv sťažovateľov. Odvolací súd sa opomenul vyjadriť k pasívnej vecnej legitímácii žalovanej, pričom ide o otázku, ktorá je relevantná pre rozhodnutie vo veci samej. Sťažovatelia sa domnievajú, že ak už k predmetnej otázke nezaujal právny názor odvolací súd, mohol sa k námietkam sťažovateľov vyjadriť aspoň súd dovolací.
- d) Najvyšší súd mal pripustiť dovolanie z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, čo zakladá porušenie práva na prístup k súdu a možnosti konať pred ním, a pokiaľ dovolanie odmietol, porušil právo sťažovateľov na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.
- e) O dovolaní podanom podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd rozhodol tak, že ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP, pričom z odôvodnenia vôbec nevyplýva, na základe čoho takto najvyšší súd rozhodol. Napadnuté uznesenie je v tejto časti zmätočné a v rozpore s Civilným sporovým poriadkom. Dovolací súd len konštatoval, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú preskúmateľné, a preto daný dovolací dôvod nebol dôvodný. To však nezakladá dôvod na odmietnutie, ale na zamietnutie dovolania v zmysle § 448 CSP.
- f) Napriek skutočnosti, že sťažovateľ v zmysle § 219 ods. 3 CSP požiadal o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu elektronickými prostriedkami, nestalo sa tak. Takýmto postupom odvolacieho súdu bolo porušené právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces, keďže im, vychádzajúc z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/714/2015 zo 7. októbra 2015 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 9/2016, bola odňatá možnosť konať pred súdom.
- g) Rovnako došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces postupom súdu prvej inštancie, ktorý odmietol vykonanie podstatných dôkazov, a to výsluchu svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. O takomto návrhu nebolo rozhodnuté procesným spôsobom, keďže súd sa len obmedzil na konštatovanie, že ďalšie dokazovanie súd nenariaďuje. Odvolací súd a dovolací súd takýto postup nehodnotili ako nezákonný.
- h) Postupom dovolacieho súdu, ktorý aproboval právne názory súdov nižšej inštancie, došlo hrubým spôsobom k zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľov garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy. Nielen dovolací súd, ale aj súdy nižších inštancií mali vec sťažovateľov posudzovať viac v záujme všeobecnej spravodlivosti, ktorá bola v danom prípade narušená závažným spôsobom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky.

III.1. K ústavnej sťažnosti sťažovateľa:

8. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje aktívnu legitimáciu na podanie ústavnej sťažnosti v nadväznosti na čl. 127 ústavy.

10. Predmetnou ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia ním označených práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento rozhodol o dovolaní sťažovateľky podanom proti právoplatnému rozsudku krajského súdu. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva a ani sťažovatelia v ústavnej sťažnosti netvrdia to, že by dovolanie proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal aj sťažovateľ, a preto napadnutým uznesením najvyššieho súdu sa rozhodovalo o mimoriadnom opravnom prostriedku iného subjektu ako sťažovateľa. Z tohto dôvodu nemohlo v kontexte prezentovanej argumentácie dôjsť ani k porušeniu jeho označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, čo zakladá v okolnostiach danej veci dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej neoprávnenou osobou podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

III.2. K ústavnej sťažnosti sťažovateľky:

11. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu ústavný súd z hľadiska ústavného posúdenia rešpektuje právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania. V prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nezasahuje do ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

12. Vychádzajúc z citovanej judikatúry, v zmysle ktorej posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je (v zásade) vo výlučnej právomoci najvyššieho súdu, a zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľky v jej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, sa úloha ústavného súdu v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným,

a teda ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany sporu na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

13. Preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že najvyšší súd sa v ňom postupne zaoberal v dovolaní uplatnenými dovolacími dôvodmi. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. d) CSP sťažovateľka videla v tom, že v konaní o žalobe o určenie vlastníckeho práva vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 10C/62/2011 štát vznášal tie isté námietky, o ktorých už bolo raz právoplatne rozhodnuté v konaní sp. zn. 4C/204/1996, čím bola existencia vlastníckeho práva sťažovateľov k nehnuteľnostiam predmetom predchádzajúcich rozhodnutí súdov, a preto išlo o vec už právoplatne rozhodnutú. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že sťažovateľka videla duplicitu súdneho rozhodovania v súčasnej existencii dvoch uvedených konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, z ktorých jedno vo vzťahu k druhému malo predstavovať prekážku rozsúdenej veci, avšak nenamietala existenciu prekážky *res iudicata* spočívajúcu v právoplatných súdnych rozhodnutiach vydaných v uvedených konaniach o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vo vzťahu k rozhodovaniu v prejednávanej veci, t. j. vo vzťahu k sporu o náhradu škody. Najvyšší súd dospel k záveru, že námietka prekážky rozsúdenej veci sa netýka prejednávaného sporu, a preto v dovolacom konaní nemôže založiť dovolací dôvod podľa § 420 písm. d) CSP.

14. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka odôvodňovala nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, ako i rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím podľa jej názoru došlo k porušeniu práva sťažovateľov na spravodlivý proces. Najvyšší súd k tejto uplatnenej námietke po vyhodnotení oboch rozhodnutí súdov nižších inštancií v ich vzájomnej jednote uviedol, že odvolací súd sa vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľov adekvátne a preskúmateľne, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia svoj myšlienkový postup pri aplikácii právnych predpisov dostatočne vysvetlil a je celkom zrejmé, z akých dôvodov nevidel existenciu príčinnej súvislosti medzi žalobou Slovenskej republiky o určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a škodou spočívajúcou v nezaplatenom nájomnom za užívanie týchto nehnuteľností tretími osobami. Podľa názoru najvyššieho súdu odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu spĺňa požiadavky definované v § 393 CSP upravujúcom náležitosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. Prípustnosť podaného dovolania sťažovateľka odôvodňovala aj existenciou dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 CSP). Vo vzťahu k tomuto uplatnenému dovolaciemu dôvodu najvyšší súd uviedol, že v preskúmvanej veci podľa jeho názoru sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdenom nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 CSP, keď prípustnosť dovolania všeobecne vyvodzovala z § 421 CSP bez formulovania konkrétnej právnej otázky zásadného významu pre prejednanú vec v spojitosti s odkazom na konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré by danú otázku riešili (či už ustálenou, alebo rozdielnou judikatúrou), ani v dovolaní nekonštatovala absenciu riešenia takejto otázky dovolacím súdom a potrebu vyplnenia takej medzery

v rozhodovacej praxi. Najvyšší súd pripomenul, že len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

16. Na základe preskúmania napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte vznesených sťažnostných námietok ústavný súd konštatuje, že právne závery, ktoré v konečnom dôsledku viedli najvyšší súd k odmietnutiu dovolania ako celku, sú v napadnutom rozhodnutí zdôvodnené vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, ktorou odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. d) a f) CSP a § 421 CSP, a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktorým z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť. Ústavný súd v prejednávanej veci nezistil taký výklad a aplikáciu relevantných právnych ustanovení, ktorých účinky by boli nezlučiteľné s označenými právami sťažovateľa alebo ktoré by popierali samotný obsah a zmysel aplikovaných noriem. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti tak ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka dostala z materiálneho hľadiska odpovede na ňou vznesené námietky zo strany krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, pričom nimi prijaté závery sú konzistentné a ústavne prijateľné. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, prílišného formalizmu či nedostatočného odôvodnenia zo strany najvyššieho súdu pri posudzovaní dovolania sťažovateľky. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu, ktoré ho viedli k prijatiu napadnutého uznesenia, a tieto následne podrobil ústavnoprávnej korekcii.

17. Ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o dovolaní podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasni skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (podobne II. ÚS 114/2021 a tam citovaná judikatúra).

18. Vo vzťahu k sťažnostnej námietke, v zmysle ktorej pokiaľ najvyšší súd prijal záver, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú preskúmateľné, mal dovolanie podľa § 448 CSP zamietnuť, nie odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP a ak tak neurobil, je napadnuté uznesenie v tejto časti zmätočné, ústavný súd stručne uvádza, že dôvodnosť dovolania je v prípade tvrdenej zmätočnosti zároveň osobitným predpokladom prípustnosti tohto dovolania – preto nepreukázanie tvrdených väd rezultuje v odmietnutí dovolania, a to napriek tomu, že dovolanie bolo podrobené meritórnemu prieskumu.

19. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku neoznámenia miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu elektronickými prostriedkami napriek tomu, že sťažovateľ o toto oznámenie v zmysle § 219 ods. 3 CSP požiadal, ústavný súd uvádza, že z obsahu napadnutého uznesenia nevyplýva, že by predmetnú námietku sťažovateľka uplatnila v dovolacom konaní. Sťažovateľka ani v ústavnej sťažnosti neuvádza, že by predmetnú námietku v dovolacom konaní uplatnila a najvyšší súd sa ňou opomenul zaoberať. Najvyššiemu súdu tak nebol zo strany sťažovateľky daný priestor sa s predmetnou námietkou vysporiadať vo svojom rozhodnutí. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti

sťažovateľky v tejto časti ústavným súdom v situácii, keď riadne nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytuje, t. j. neuplatnila predmetnú námietku v dovolaní, by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu, vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z tohto dôvodu vyhodnotil ústavný súd uplatnenú námietku ako neprípustnú.

20. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého uznesenia je ústavný súd toho názoru, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu či zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť jeho porušenia, ktorej realnosť by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Sťažovateľka totiž porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ako práva hmotnoprávnej povahy odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré majú procesnú povahu. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky, nevyhnutným predpokladom porušenia jej hmotného práva by bol záver o tom, že došlo k porušeniu jej procesných práv. Keďže ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených procesných práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu, rovnako dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v časti, ktorou namietala porušenie svojho označeného hmotného práva.

22. Sumarizujúc uvedené, dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2024

Peter Molnár
predseda senátu